

II. 5. Obstarat jídlo podruhé! (děj)

II. 5. a. Popis situace (popis)

Situace:

Žid+trezor

OHEŇ

DÍLNA

Nýmand

Lovkyně

F1 F2 F3 (vedle sebe za Jedničkovými zády)

SRUB

Lovkyně: *Věcně, stroze vstoupí Jedničkoví do jeho plánování.* „Já navrhuji najít jídlo.“

Jednička: *(nevyneden z míry, pokukuje po svých druzích, jako že opravdu jo)* „Správně. Najít jídlo. To taky.“

Dvojka: *hladí si břicho, polyká naprázdno...* „To jsem rád, že na to zase přišlo. Hlady nevidím.“

Lovkyně: *Zamyšleně a starostlivě jde pomalu dopředu.* „Máme s sebou zásoby pro celou komunitu (*jiné slovo, např. „pro všechny“*) na několik dní, počítám tak na tři. *Dvojka hladově a nesměle natahuje ruku, ale následující gesto Lovkyně jej odradí.* Musíme ale najít nový zdroj.“ *Ruce v bok.*

Trojka: *(smutně hledí do svého pytle, Dvojka mu nakukuje přes rameno)* „To už jsme měli skoro vyřešené. Ale na poslední chvíli se objevil takový drobný problém s penetrací.“

Dvojka: „A pak tu byl ten čtvernožec...“ *S povzdechem.*

Lovkyně: *Prudce se otočí k F.* „Čtvernožec? Bylo tu zvíře?“

Jednička: *Jako by se bavil o loňském počasí.* „Inu, ano. Takového chlupatého, zubatého charakteru.“

II. 5. b. Lov kance (děj)

Lovkyně: „Ha!“ *(okřikne plén a rukou všechny „zastavuje“)* „Na můj povel! Nikdo ani hnout!“

Všichni štronzo. Lovkyně hledá stopy, sleduje, čichá, větrí, to vše asi 10 s.

Lovkyně: „Tady! Stopa. *Posune se k další stopě... Kanec! ... a k další... To je macek! ... asi půjde po oblouku doprava a dozadu.* Stopa vede tuhle!“

Lovkyně stopuje kance přibližně tím směrem, kterým posledně zmizel. V tu chvíli kanec přícupitá po špičkách ze směru přesně opačného, Lovkyni za zády. Tohle půjde elegantněji vyřešit tím kancovým obloukem z konce I. 5. Jejich pohyby jsou v tu chvíli totožné.

Lovkyně stopuje vepředu, tj. před filosofy doprava a pak dozadu. Jakmile bude úplně vpravo (může tam počkat a hledat další stopu), kanec vystoupí na pódium vlevo. Pak Lovkyně najde několik stop, proto rychle popoběhne dozadu za filosofy, kanec stejně rychle před ně, takže F jej teď cloní.

Situace:

Žid+trezor

OHEŇ

DÍLNA

Nýmand

Lovkyně

F1F2 F3

kanec

SRUB

Trojka: „Madam...“

Lovkyně: „Pšššt!“

Trojka: „Ono ale empiricky vzato...“

Lovkyně: „Tiše!“

Další rychlejší popoběhnutí proti směru hodinek, takže kanec vedle srubu a před dílnou, L. někde na spojnici filosofů a Žida.

Lovkyně se vstýčí, stejně tak kanec. Lovkyně se otočí na podpatku, kanec také. Kanec se přiblíží ke Židovi, začne jej zkommarš očichávat. Zkoprnělý Žid chrání trezor svým tělem.

Oba se prudce otočí a kanec začne očichávat srub.

Lovkyně: *(poloblasem)* „Podejte mi oštěp!“

Filosof stojící nejbliže, asi tedy Jednička, jí spiklenecky podá něco, co oštěp není, nejlépe židle.

Lovkyně: *(poloblasem, pouze konstatuje, nevyčítá)* „To je židle.“

Jednička: *(poloblasem)* „Promiňte.“

Tohle nedává smysl, protože pak žádnou zbraň nepoužije.

Lovkyně se přiblíží ke kanci. Kanec se k ní otáčí.

Lovkyně: „Všichni pryč! Teď uvidíte, jak se loví kanec!“

Dvojka: „Dávejte pozor! Je to krvelačná bestie!“ *Přitom se filosofové odklízejí doleva asi na úroveň srubu, L. je obchází předem a pomalu míří ke kanci. Kanec je zřejmě zvědavý, jinak by zkoušel utéct.*

Poslední dvě repliky jsou prohozeny, protože L. musí nejprve udělat místo. *Všichni se upostraní, Lovkyně a kanec si stoupnou naproti sobě jako dva pistolníci v pravé poledne. Náhle zaujmou baletní pozice. Chvilu kolem sebe baletí, načež se uchopí do taneční figury, předvedou krátké taneční vystoupení, zakončí á la tango argentino. Autoři zajistí někoho, kdo udělá taneční choreografii. Já to nebudu, žádné taneční jsem nedochodil.*

Lovkyně v této pozici kanci podrazí nobu, kanec se zřítí, Lovkyně na něj vítězoslavně postaví nobu. Přicházejí Peóni, kance přivazují za kopýtka k rožni. Totiž – zabíjet a rožnit se zatím nebude. Proto mu sváží ruce a nohy a odvěčou jej k ohništi. Možná symbolicky jeden konec provazu obtočí kolem nějaké stavby. Svázání ovšem musí být slabé, aby to pak kanec snadno roztrhl – je nutno vymyslet. Přicházejí konsternovaní filosofové.

Trojka: „No... To by nás napadlo.“

Jednička: *Přes šok se snaží tváří jako suverén, při první větě mu to ještě jde, pak mu dochází přesvědčivost.* „Nakonec určitě. Ostatně jsme to... tak nějak... podobně...“

Dvojka: „Hm.“

Lovkyně: *(udýchaná)* „Jídlo bychom měli.“

Situace:

Žid+trezor

OHEŇ svázaný kanec

DÍLNA

Nýmand

F2F3F1

Lovkyně

SRUB

Nýmand: *(vpadá do debaty, přibíhá k Lovkyni)* „To bylo úžasné! Něco takového jsem ještě nikdy...“

Lovkyně: *(pořád udýchaná, ani se na něj neotočí, jen jej zastaví levou rukou podobně jako peóny při svém vstupu)* „Zajed“.

Nýmand: *(zajíždí)* „Zajíždím.“

Lovkyně: *(věcně)* „Kance nesmíme usmrtit hned, maso by se zkazilo. Teoreticky – jiné slovo můžeme postavit udírnu.“

Jednička: „Komu?“

Lovkyně: *(nenechá se přerušit)* „Do té doby ale budeme muset vymyslet, co dál.“

Trojka: *(vystoupí dopředu, publiku do očí, básnicky)* „Měli bychom si položit otázku, kam to všechno spěje? Jaký je smysl naší společnosti? Vyplatí se přežít?“